

LBRIS

We know
books

MONTY JAY

TOATE
MINCIUNILE

pe care le ascundem

CARTEA ÎNTÂI
DIN SERIA HOLLOW BOYS

Traducere din limba engleză și note de
IULIA DROMERESCHI

CAPITOLUL 1

*Când întunericul îți devine casă**Alistair*

Am știut mereu că m-am născut cu o poftă neostoită de violență.

Că am fost menit să fiu oaia neagră a familiei mele.

Lumea ar trebui să-i avertizeze pe ceilalți în privința copiilor lăsați să crească în absența luminii. Dacă le iei lustrul, întunericul nu devine o parte din ei. Ei devin întuneric.

Mi-au zvâcnit mușchii brațului când am simțit cum se sparge nasul puștiului. Mi-am izbit încheieturile degetelor de figura lui, râvnind la unicul lucru care-mi putea potoli foamea: durere.

Tâmpitul acela înalt și slăbănog, care crezuse c-ar fi o idee bună să mă provoace, a căzut la pământ cu un bufnet. În artele marțiale mixte oficiale, ar trebui să te oprești dacă adversarul tău s-a prăbușit atât de rău.

Din fericire pentru mine, suntem în Cimitir. Pe pista de curse abandonată, de la periferie, unde se adună puștii din zonele limitrofe, în căutare de probleme. Aici găsești curse ilegale, bătaii, droguri și fete aproape despuiate. E Grădina Raiului pentru copiii bogați. Iarba din mijlocul cercului de asfalt crăpat este terenul unde au loc bătaile, în zgomot răsunător de motoare tunate, în

timp ce lumea urmărește care mașină cumpărată de tati va trece prima linia de sosire.

Cimitirul este locul unde ești îngropat, mai ales dacă te pui cu mine.

Mă arunc în față, îl încălesc și îmi apăs genunchiul în burta lui până când îi simt organele zvâcnind. Pumnii mei agili îi lovesc fața deja inflamată. Respir metodic, căci la fiecare lovitură dau drumul aerului afară. Niște mâini mă agață de umeri, încercând să mă oprească. Nu-mi pasă. Doar apăs mai tare cu genunchiul. Pumnii mei îl atacă fără milă.

De ce să renunț doar pentru c-a fost suficient de prost să intre în ring cu mine? Este problema lui.

Inima mi se zbate în piept. Energia îmi curge prin vene în ritmul pulsului năvalnic și se amestecă în strigătele din jur, în zgomotul de motoare și în mirosul de ulei.

La dracu'! Ce n-aș da să mă simt așa zilnic!

Dau un croșeu de dreapta și privesc cum inelul îmi imprimă inițialele numelui în pielea delicată a obrazului tipului, despicând-o chiar deasupra literelor A. C.

Sângele țâșnește și mă stropește pe piept. Îmi scapă un răcnet feroce, căci lichidul stacojiu este precum benzina turnată peste flăcările din interiorul meu. Însă nu sângele îl voiam. Voiam să sufere. Să-l văd rănit. Voiam să știu că trebuie cărat la mașină și dus acasă, unde să se târască în patul lui nenorocit. Că va rămâne acolo o săptămână din cauza vânătăilor provocate de mine.

Fiori îmi străbat șira spinării.

Este secretul meu, nu atât de bine ascuns: sunt întotdeauna furios.

— Isuse Hristoase, Caldwell! Ajunge! Lasă-l, omule!

Vocea îmi răsună în urechi, dar tot mai dau un pumn, înainte să mă scutur de mâinile care încearcă să mă oprească.

Oamenii din jurul nostru se bucură de actul brutal care tocmai s-a petrecut. Incapabili să întoarcă spatele tragediei sau dezastrului. Toți sunt la fel ca mine, dependenți de cruzime. Doar că le este prea teamă s-o recunoască. Urâsc lașii, iar în orașul ăsta de rahat toți oamenii sunt așa.

Sunt monștri în spatele măștilor, îngroziți să nu le afle vecinii secretele bine ascunse. Ce nu știu ei este că nu poți ține nimic secret în Ponderosa Springs. Nu multă vreme.

Eu știu asta mai bine decât oricine.

Vederea îmi este împăienjenită de roșu. Mă ridic, și din gură îmi zboară salivă fierbinte. Aceasta aterizează lângă corpul adversarului meu, care geme. E norocos că poate scoate zgomote, și mai norocos că nu e mort.

În afară de sângele de pe pieptul meu, nu am nicio urmă pe piele. Asta aproape că mă înfurie mai tare: nimic nu mai reprezintă o provocare pentru mine. Strâng din dinți când mă întorc. Oamenii se dau laoparte și-mi lasă cale liberă să plec.

— Bani din pariuri.

Unul dintre tipii mai în vârstă, care se ocupă de rahatul ăsta haotic, îmi lipește niște bancnote mototolite de piept. Mă uit la ele, apoi la el.

— Păstrează-l!

Nu am nevoie de bani și nici nu-i vreau. N-are decât să facă ce dracu' vrea cu ei! Nu pentru bani m-am bătut. M-am bătut pentru că, dacă nu mă băteam, probabil omoram pe cineva.

Îmi iau repede geaca de piele și mi-o pun cu ușurință pe umeri. Tricoul meu este undeva în iarba noroioasă, și nu simt nevoia să-l caut.

Respirația începe să mi se liniștească în timp ce mă îndrept spre mașină. Chiar dacă bătaia a fost de rahat, faptul că mi-am vărsat o parte din furie mă va ajuta să dorm în noaptea asta. Dat fiind tot ce se întâmplă, nu-mi permit să am insomnii.

Imediat ce răsuceșc cheia în contact, se revarsă muzică din boxe; un ritm intens și eliberator. Strâng tare volanul cu mâna stângă. Observ pielea albă sub sângele care mi-a acoperit degetele. Încheieturile îmi pulsează groaznic, însă aproape îmi place.

Sunt gata să pornesc spre ai mei, așa că demarez. Casa părinților mei are 2600 de metri pătrați, nouă dormitoare, zece camere de oaspeți și șapte băi, pe o suprafață de 11 hectare — și tot nu mi se pare că este suficient spațiu între mine și familia mea. Strâng mai tare volanul. Luna viitoare trebuia să fiu într-un avion spre Coasta de Est. Să pun distanță între mine și ei, cât o țară întreagă.

Dar sunt captiv aici încă un an, pe puțin, vânând o fantomă.

Fac dreapta din scurt și intru pe alea noastră. Este mărginită de copaci înalți, iar drumul pavat se oprește la poarta de oțel care blochează intrarea. Apăs pe butonul telecomenzii ca să o deschid și intru pe domeniul familiei mele. Înconjur fântâna kitschoasă din față și mă strecor ușor pe locul de parcare. Nu văd nicio mașină, deci nu e nimeni acasă. Oricum nu ar conta. Chiar dac-ar fi acasă, aș fi invizibil pentru ei.

Așa am fost mereu.

Cerul este brăzdat de un fulger, în spatele casei. Ceața se luminează o fracțiune de secundă, înainte ca tunetul să zguduie pământul sub picioarele mele, în timp ce mă îndrept spre ușă. Interfonul se aprinde la atingerea mea. Introduc codul și intru. Când părinții și fratele meu sunt acasă, totul e luminos, iar casa se vede printre copacii de pe drum. Ai mei dau petreceri extravagante la care sărbătoresc te miri ce și organizează cine de familie la care nu sunt niciodată invitat. Când ei nu sunt aici, suntem doar eu și întunericul.

Ghetele mele răsună pe podea, pas cu pas, până ce ajung în bucătărie și deschid robinetul. Îmi vâr mâinile umflate sub apa caldă. Sângele dispare în scurgere, sau o parte din el. O parte mi-a rămas între degete, deja uscat.

Nu ar trebui să fie zgomote în casă. Ar trebui să fie așa cum este mereu când sunt aici: tăcere de moarte.

Doar că nu e. Ciulesc urechile și aud clicul familiar, urmat de un fâșâit.

— Încerci să mă sperii? îl întreb, ștergându-mi încet mâinile.

Mă întorc. În bezna din salon, fața lui Rook e luminată de flacăra brichetei, pe care și-o trece printre degete. Văd chibritul dintre buzele lui, cu vârful stacojiu într-o parte.

Se lasă pe spate în fotoliul de piele și mă privește.

— Dacă aș încerca, nu m-ai auzi.

Îmi croiesc drum spre fotoliul din fața lui. Trag de ața lampadarului și camera este scaldată într-o strălucire chihlimbarie. Mă așez în fotoliu, cu brațele pe genunchi, când aud pași care se apropie. Nu mă obosesc să privesc peste umăr.

— Thatch, îl salut, văzându-i umbra, care trece pe lângă mine și se așază în stânga noastră.

La cei 1,95 metri ai săi, Thatcher e cel mai înalt din grupul nostru. Nu c-ar avea nevoie și de înălțime ca să sperie pe cineva.

Își pune un picior peste celălalt, cu glezna sprijinită de genunchi.

— Ai bătut vreun amărât ca să te simți mai bine, Ali?

Scrâșnesc din dinți, pentru că ticălosul știe că urăsc să-mi spună așa. O știe de când suntem prieteni, însă n-ar fi el dacă n-ar încerca să enerveze pe *cineva*.

Ca să înțelegeți, venele lui Thatcher sunt mereu străbătute de valuri reci ca gheața, în timp ce ale mele fierb.

— Chiar vrei să vorbim despre ce fac oamenii pentru a se simți mai bine, Thatcher?

Ridic sfidător dintr-o sprânceană, privind-i costumul Armani. Nu mă mai mir de multă vreme că se îmbracă elegant.

— N-aș vrea să-ți provoc coșmaruri.

Rânjește, și nu mă pot abține: rânjesc și eu.

Aș minți dacă aș spune că nu am vrut de câteva ori să le rup capul ambilor mei prieteni. Știm cum să ne călcăm reciproc pe bătăture. Dar în clipa asta îmi amintesc că aș ucide pe oricine ar încerca să le facă rău.

Sunt dispus să rămân în orașul ăsta uitat de lume doar pentru că unul dintre noi a fost luat peste picior.

— Unde e Silas? întreb.

— Doarme, pentru prima dată de... nici nu știu câtă vreme, răspunde Rook.

— Nu fi naiv, Rook! Silas nu mai doarme. Dacă doarme, o vede pe ea. Toți știm asta, se amestecă Thatcher, amintindu-ne de ce suntem cu toții aici.

Aud pendula de pe coridor, care anunță miezul nopții. Greutatea cuvintelor lui se strecoară în cameră. Furia de care am încercat să mă eliberez mai devreme mă cuprinde din nou. Îi simt flăcărilor șerpuiind sub picioarele mele. Simt gustul coclit în gură.

— Că tot veni vorba despre ea.

Rook se apleacă în față și aruncă un dosar crem pe masa dintre noi. Avantajul de a fi fiul procurorului-șef. Mă aplec și-l iau.

— Te-ai uitat deja?

El clatină din cap.

— Am vrut să aștept să fim toți.

Ridicându-se puțin, bagă mâna în buzunarul de la spate, de unde scoate un pachet alb de țigări. Ia una și-și trece mâna prin părul lung, șaten.

— Te deranjează? întreabă, arătând spre țigară.

— N-ai decât să dai foc la tot! îi răspund cu sinceritate.

Rook se lasă iar pe spate și își scoate chibritul din gură, apoi îl aprinde cu degetele; este un truc învățat când eram în tabără. Aprinde țigara și trage adânc din ea. Un nor de fum i se adună în jurul feței.

De la vârsta de șase ani, nu-mi pasă decât de Rook, de Thatcher și de Silas. Am jurat să ne protejăm mereu reciproc, chiar dacă asta ar presupune să-i distrugem pe alții. Nu contează nimic altceva pentru niciunul dintre noi.

Ne vezi mereu împreună. Suntem puștii croiți să calce strâmb și să sufere.

— Suntem conștienți de ce se va întâmpla când vom începe să cercetăm, da? întreabă Thatch. Ne vom păta mâinile de sânge. Nu va mai fi vorba doar despre micile probleme pe care le-am cauzat în oraș, până acum. Nu vom arde biserici vechi și nu vom juca jocuri murdare. Vom omorî pe cineva.

Ar trebui să tresărim la ideea de a lua viața cuiva. Dar știm perfect de ce suntem capabili.

— A fost vina respectivului. Ar fi trebuit să știe să nu facă rău unui om la care ținem, îi răspund.

Îmi amintesc noaptea aceea. Îmi amintesc cum mirosea în casa unde am găsit-o, a rahat de porc și a vomă. O casă-capcană, în care se adună drogații să-și injecteze aurul lor lichid. Îmi amintesc cum arăta trupul ei, frânt și lăsat să zacă pe jos: ca un înger care se rătăcise și se trezise în iad. Nu merita să moară acolo, iar Silas nu merita s-o găsească așa.

Când închid ochii, încă îi aud strigătele. Ore în șir de strigăte. Un animal rănit, a cărui durere se intensifica într-o furie nemărginită. O emoție care ne străbătea pe toți.

— Aflăm cine a făcut-o și radem persoana de pe fața pământului, apoi el va putea să meargă mai departe, spune Rook.

— N-o să facă asta, zic și clatin din cap. Chiar dacă găsim ce căutăm. Nu treci peste ceva de genul acesta.

Deschid dosarul. Numele pacientei este scris cu litere negre și groase. Maxilarul îmi zvâcnește. Rosemary Paige Donahue. Citesc cu atenție raportul și toate întrebările care s-au pus. Moartea pacientei era așteptată? Nu. S-au făcut manevre de resuscitare?

Da (de către unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, până ce l-am tras noi de pe ea). Dau la pagina următoare și găsesc desenul unui corp din față și din spate, dar fără cercuri în anumite zone, așa cum am presupus. Ridic surprins din sprâncene și citesc declarația legistului:

Fără semne vizibile de traumă sau contuzii.

Și zgârieturile de pe mâini? Cercurile vinete de pe brațe? Le-am văzut. Erau acolo.

Cea mai importantă descoperire în urma autopsiei a fost prezența drogului ecstasy (MDMA) în corpul pacientei. După ce am realizat o examinare temeinică, am ajuns la concluzia că pacienta a ingerat o cantitate suficientă care să-i provoace simptome similare cu ale insolației. Temperatura bazală a corpului a crescut, ceea ce a dus la stop cardiac și la deces. Nu am detectat urme de intervenție străină.

Și atunci, pământul de sub unghiile ei, de parc-ar fi săpat? Nu era o dovadă? Poliția nu a investigat și nu a aflat că Rose nu se atinsese niciodată de droguri? Niște lucruri nu se potrivesc. Nu aveau sens.

— Uite, geniule, citește și spune-mi ce crezi!

Arunc dosarul spre Thatcher, urmărind cum își duce mâna la bărbie în timp ce privirea lui parcurge hârtiile.

— Nicio dovadă că a fost provocat decesul? Nicio documentare a vânătăilor sau a semnelor de pe pielea ei? Întrebă el, iar eu încuviințez.

— I-am văzut cadavrul. Nu știu despre voi, dar eu am vederea bună. Rose n-a ajuns acolo de bunăvoie. Nu mergea nici măcar la petreceri cu noi, ci îl obliga pe Si să stea acasă, cu ea, de fiecare dată. Încearcă autoritățile din Ponderosa Springs să mușamalizeze uciderea fiicei primarului? comentează Rook, trăgând iar din micul lui sul cancerigen.

Rose nu fusese doar iubita lui Silas, ci devenise una dintre noi. Își făcuse loc în grupul nostru și ne devenise prietenă. Nu am fi recunoscut deschis, dar ținuserăm la ea ca la o soră. Moartea ei ne rodea acum pe toți.

— N-ar fi cel mai urât scandal, spun.

— Deci dacă un patolog ar minți în legătură cu rănila și cu amestecul extern, ce altceva ar mai ascunde? Sau pentru *cine?* Întrebă Thatcher.

— Cred că trebuie să-i facem o vizită doctorașului, le sugerez băieților.

Mă uit la prietenii mei. Gura lui Rook se arcuiește într-un zâmbet. Închide brusc bricheta.

— Nu-i nevoie să-mi zici de două ori, mormăie el.

Thatcher rânjește.

— Câtă vreme pot să tai eu primul.

Am făcut o înțelegere.

O promisiune către unul dintre cei mai buni prieteni ai noștri: ne vom da seama cine a lăsat-o să moară pe iubita lui. Toți am renunțat la planurile de a părăsi orașul ăsta toxic pentru un an, doar ca să ne răzbunăm.

Nici Dumnezeu nu-i poate salva pe cei care ar încerca să ne stea în cale.

CAPITOLUL 2

*Prin ceată**Briar*

Briar, toți suntem hoți. Doar că eu am fost prins.

Asta-mi spunea tata de fiecare dată când era înghesuit pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Într-un fel, a avut dreptate. Cu toții suntem hoți.

Furăm aer din atmosferă ca să respirăm. Furăm fericire. Furăm brichete — nu există „Hei, pot să împrumut bricheta asta?”. Dacă chiar crezi c-o primești înapoi, ești doar un idiot care a rămas fără brichetă.

Dar, mai ales, cu toții furăm timp.

Nu ni se datorează un număr de minute pe planeta asta, însă tot le luăm. În fiecare zi, când ne trezim, mai smulgem câteva ore din clepsidră.

Am învățat să fur din buzunare la unsprezece ani. Aproape profesionistă, deprinsesem toate tertipurile în șase luni și curând devenisem un copil-minune al criminalității.

În timp ce mama pregătea burgeri, tata îmbrăca manechine în costume bărbătești, pline de buzunare, prevăzute cu șapte clopoței, plasați strategic. Scopul meu era să jefuiesc manechinul fără să fac să sune niciun clopoțel.

Toate minciunile pe care le ascundem

Eram versiunea în miniatură a tatei. Mândria și lumina ochilor lui. Micuța lui infractoare.

Aveam dexteritate și viteză. Eram agilă.

Șterpelit, spart încuietori și coduri de seif; la treisprezece ani excelam la toate lucrurile care te fac o escroacă perfectă.

Alte fetițe mergeau la balet. Eu puteam să sparg un seif fără să transpir. La naiba! Ce *nu* puteam să fac? Încă de când începuse tata să mă învețe, am știut că era greșit. Nu este bine să furi, toată lumea știe asta.

Dar momentele acelea cu tata, acele seri în care stăteam până târziu să-mi perfecționez tehnica, au fost cele mai frumoase din viața mea. Profesia lui ne ajuta să avem lumina aprinsă, mâncare pe masă și, în fond, o familie. Da, poate că unele familii își creează conexiuni emoționale la jocuri de societate. În cazul nostru, le crea furtul.

Briar, există un cod de onoare al hoșilor. Avem onoare.

Eram obișnuită ca tata să tot intre la închisoare și apoi să iasă, petrecând câteva luni ici și colo. Dar revenea mereu la mine. Îmi promisese că se va întoarce mereu la noi.

Însă într-o zi nu s-a mai întors.

Busola mea morală n-a arătat niciodată cu adevărat nordul. Poate de aceea sunt atât de curioasă în privința lucrurilor unde n-ar trebui să-mi bag nasul. Sunt conștientă că n-am respectat deloc etica socială, dar nu regret nimic. Am făcut-o pentru mama. Lucram cu abilitățile de care dispuneam.

Când viața îți dă lămâi, fură naibii un storcător!

— Ești încântată că pornești de la zero? E mare lucru că te-au primit, chiar și cu recomandarea mea. De obicei acceptă numai localnici.

Unchiul Thomas, fratele mamei, mi se adresează pentru prima dată de când am coborât din avion. Așa este el, timid. Mama spune că e din cauză că s-a născut anapoda; are multe cunoștințe